

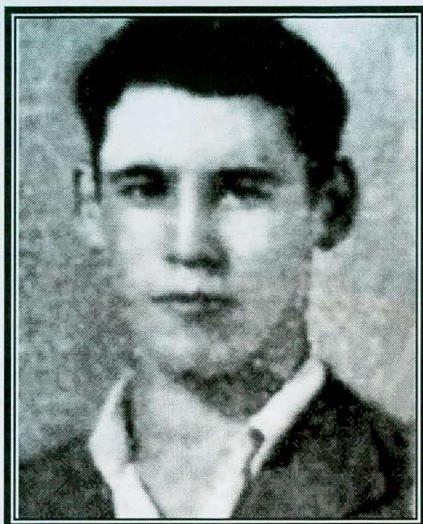

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי יוסף אברהמי ז"ל

בן הינדה ושמעון

נולד בירושלים

בתאריך כ"ג בתשרי תרפ"ה, 21/10/1924

התגורר בירושלים

שרת בחיל הרגלים

נפל בעת שירותו

בתאריך כ"ד באייר תש"ח, 2/6/1948

נקבר בהר הרצל

אזור: א חלקה: 11 שורה: 4 קבר: 3

בן 24 בנפלו

קורות חיים

בן הינדה ושמעון, נולד ביום כ"ג בתשרי תרפ"ה (21.10.1924) בירושלים. את ראשית חינוכו קנה בתלמוד-תורה ובישיבת "עץ-חיים", אחר-כך בביה"ס "תחכמוני". לאחר שסיים את חוק לימודיו בבית-הספר התיכון למסחר, התגייס לנוטרות ולפלמ"ח. מילא בנאמנות ובמסירות כל תפקיד אשר הוטל עליו. כנוטר שמר על היישובים העבריים בסביבת ירושלים: קרית ענבים, מעלה החמישה, עטרות ונוה-יעקב.

בסוף שנת תש"ג התגייס לבריגדה היהודית והשתתף בקרבות נגד הגרמנים. בהיותו בצבא למד נהיגה, וניצל ידיעה זו להצלת פליטים ממחנות-ההסגר ולהעברתם לאיטליה, על אף האיסור החמור מצד ראשי הצבא שם.

עם תום המלחמה השתחרר מהצבא הבריטי, עסק בפקידות והיה חבר בארגון ה"הגנה"..

לאחר "החלטת החלוקה" של עצרת האו"ם ב-29 בנובמבר גויס גיוס מלא ומילא תפקידים אחראיים שונים בהגנה על ירושלים. יוסף עבר קורס רגמים ונחשב לאחד המעולים במקצוע זה. בליל 1-2 ביוני 1948 תקפו

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

כוחות גדוד "מוריה" את שכונת שייח'-ג'ראח, שנכבשה קודם-לכן על-ידי הלגיון. מחלקת המרגמות, ששירת בה, נתנה את סיוע האש להתקפה.

תוך כדי הירי נקרא על-ידי חבריו לסייע בתיקון תקלה באחת המרגמות. פגז שהתפוצץ בקנה המרגמה גרם למותו, אור ליום כ"ד באייר תש"ח (2.6.1948).

הוא נקבר בשייח'-באדר א'. ביום כ"ח באלול תש"י (10.9.1950), הועבר למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בהר-הרצל בירושלים.

לקראת עתיד

עוד ימים מספר ואני נפרד מבית-הספר, אשר בו גדלתי וחונכתי משחר ימי ילדותי ועד היום הזה. לבי רוחש תודה למורי אשר נטעו בי אהבה למולדת ולעם והדריכוני בדרך האמת והיושר. וברוח זו אני עוזב את בית-הספר. חברי ברובם החליטו להמשיך את לימודיהם ולהרחיב את ידיעותיהם. האלך גם אני בעקבותיהם? הדרך הזאת סלולה וכבושה מדי ולא קשה ביותר המעבר מבית-לימוד עממי לבית-לימוד תיכון, ומשם — לבית-ספר עליון. היא גם מושכת את הלב באשר היא מבטיחה לאדם חיים קלים ונוחים יותר מחיים של עבודה גופנית. אולם אני אסול לי דרך אחרת: דרך העבודה. לבית-ספר חקלאי איכנס ואלמד את עבודת האדמה למען אהיה איכר בארצנו. מן המפורסמות הוא שעמנו עם הספר הוא בעיקרו ועשיר באנשים מלומדים, אך לא רק מאנשי-רוח ייושע עם כי אם גם מאנשי ידים עובדות. מאז גלה עמנו מארצו כמעט שניתק את קשריו עם האדמה

הזנה והמפרנסת. בארצות הגולה לא נתנו לו העמים, שבקרבתם ישב, להתנהל על האדמה, וגם תנאי-חיי המרים, חיי עם גולה הצפוי יום-יום לגירוש מארץ לארץ, שללו ממנו את האפשרות להוציא את לחמו מן האדמה. רק עם שיבת-ציון החלה עבודת-האדמה תופסת מקום חשוב בחיינו הלאומיים והכלכליים. ולדעתי, צריכה זו לתפוס לא רק מקום כי אם את מקומה העיקרי בחיינו. האדמה היא אם האומה. אומה בלי אדמה אינה אומה. אך האדמה תובעת עובדים נאמנים ומסורים, שכן אם אין מעבדים אותה — מאבדים אותה. ולכן עלינו להרבות את מספר האיכרים העברים, ואם כה נעשה לא יוכל כל כוח לעקרנו ממקומנו וממולדתנו. ובלב מלא אמונה בכוחי הריני צועד לקראת עתיד, וקווה אקווה שלא ירחק היום ואני אתישב באחד הכפרים העברים בארצנו ואהיה לעובד-אדמה.

ת"ש.